

[Petra Petersen.]

spørgsmålet om, hvorvidt uagtsomhed kan straffes, og hvad uagtsomhed er.

Ligesom det ærede medlem fru Nina Andersen finder jeg det rimeligt, at der i uddannelsesnævnet, der får en stor bemyndigelse — der tales jo ikke meget om selve uddannelsen i lovforslaget — bliver en repræsentant for sygeplejerskerne, altså en repræsentant for Dansk Sygeplejeråd; det bør være en betingelse.

Det ærede medlem fru Nina Andersen nævnte også spørgsmålet om hjemme-sygeplejerskernes pensionsforhold. Da vi nu alligevel drøfter sygeplejerskernes forhold, vil jeg sige, at jeg synes, tiden må være inde til at tage dette spørgsmål op, på samme måde som man også nu må gøre noget for at imødekomme de stærke ønsker, der findes i vore landkommuner, om at tage hele spørgsmålet om hjemme-sygeplejen og kommunernes økonomiske tilskud dertil op.

Med disse få ord skal jeg tilsige mit partis velvillige behandling af lovforslaget.

Viggo Starcke: Efter de mange værdifulde indlæg og bemærkninger, der har været fremsat, er der ikke levnet den sidste ordfører meget at tale om.

Også jeg studser noget over lovforslagets titel, idet ordet sygeplejerske er hunkøn; der opstår således et problem med hensyn til de mandlige sygeplejere, lovforslaget åbner adgang for. Jeg nærer dog ingen betænkelighed ved at beholde ordet sygeplejerske, for rent faktisk er det jo sådan, at når det gælder sygepleje, har kvinder anlæg, som kun få mænd vil kunne hamle op med.

Derimod nærer jeg nogen betænkelighed ved formuleringen af § 1; den er noget uklart affattet. Havde man ikke bemærkningerne at støtte sig til, ville man meget let kunne misforstå paragraffen. Derfor vil jeg tro, det vil være værdifuldt, hvis udvalget prøver, om ikke § 1 kan formuleres på en mere harmonisk måde. Som den er formuleret nu, står der i virkeligheden, at ret til at udøve virksomhed som sygeplejerske har kun den, der har modtaget autorisation. Meningen må være, at det er betegnelsen sygeplejerske og den erhvervsmæssige virksomhed som sygeplejerske, man ønsker at monopolisere.

Det kan ikke være meningen, at det i loven skal kunne antydes, at man f. eks. ikke skal have lov til at pleje sine syge familiemedlemmer, slægtninge, naboer o. s. v.; men det står der i virkeligheden i § 1, så derfor må den bringes mere i overensstemmelse med bemærkningerne til lovforslaget.

Når man taler om eneret og monopol, må det her understreges, at det at kalde sig sygeplejerske og at drive virksomhed som sygeplejerske er et monopol og en eneret i patienternes interesse og i samfundets interesse; først i tredje række kommer sygeplejerskernes faglige interesse ind i eneretsbetragtningen. I et samfund, hvor sygdomme stadig er meget almindelige, ligger der opgaver, som skal løses, og arbejde, som skal gøres, og derfor er det vigtigt at forme loven og kravene til uddannelsen sådan, at den nødvendige tilgang kan oprettholdes. Selvom man har ideelle ønsker om, at uddannelsen skal være tip-top i enhver retning, vil man let komme ind i en uholdbar tilstand, hvis man stiller så store krav, at de virkelige sygeplejeopgaver ikke kan løses, at tilgangen går ned, således at de personer, som påtager sig opgaven, bliver overanstrengte og udslidte i løbet af meget kort tid.

Efter mit skøn er der også en uklarhed i § 4, stk. 5, hvor der tales om, at en sygeplejerske kan underkastes lægeundersøgelse, eventuelt ved indlæggelse på et sygehus eller et sindssygehospital, og hvor det nævnes, at man kan opfordre en sygeplejerske til at underkaste sig en sådan undersøgelse. Videre hedder det:

„Vægrer sygeplejersken sig herved, forelægger indenrigsministeren spørgsmålet for den ret, ved hvilken en eventuel retssag vil være at anlægge. Retten afgør spørgsmålet ved kendelse.“

Jeg vil gerne spørge den højtærede indenrigsminister: Det er da ikke ligefrem tvangsindlæggelse, man her vil give lov hjemmel til, for så synes jeg, at der også her er et spørgsmål at diskutere?

Det i § 13 foreslåede uddannelsesnævnet er jeg noget betænkelig ved. Selvom der med den fremadskridende teknik og med medicinens og kirurgiernes enormt hastige fremskridt stilles større og større krav også til sygeplejerskernes tekniske og videnskabelige kunnen, mener jeg, det er noget betænkeligt at